

Futásom

Kétezer éve futok, *igen*,
kétezer éve menekülök,
valaki üldöz, és nem
tudok megpihenni.

Kétezer éve indultam el,
üldöző voltam magam is,
szarvasra vadászik az, akire
nagy medvék vadásznak.

Génjeimben egykori énem.
Tudom, nem segít senki,
hátam mögé nézek,
önnön magamat látom.

Menekül az üldöző,
üldözik kétezer éve,
futása folytatódik
örökkön-örökké.

Kétezer éve immár,
kétezer éve futok,
mögöttem valaki van,
megállni nem lehet.

Tankok és fegyverek

Tankok és fegyverek.
Valami kisgyerek sír,
valami gyerek, aki én,
aki csak éppen magam.

Megfogom az anyám kezét.
Rimaszombat messzire,
felhőkezét szorongatom,
vigyázzon rám, amíg lehet.

Jégbefagyott erre minden.
Fázom, mivelhogy egyedül,
lezárt szemek, koponyaarc,
tétova gyerek, aki vagyok.

Anyám ott, a Rima partján,
nem gondol még háborúra,
úszik tova a dinnyehéj,
mosolyog és ábrándozik.

Annyira szeretném látni!
Kötényzsebébe kincseket,
szája köré meg nevetést
csalnék, arcára, ami a múlt.

Fegyverek és tankok.
Sírok, gyerek magam.
Szorongatom anyám kezét,
felhő kezét, ami nincsen.

Állapot (2009), vegyes technika, 74 x 141 cm